

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 24/2025
10.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Весне Субић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Јањић, адвокат из ..., против тужене Школа за негу лепоте са седиштем у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3796/24 од 03.10.2024. године, у седници одржаној 10.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3796/24 од 03.10.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3796/24 од 03.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 348/23 од 26.06.2024. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужилци по основу накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада за период 01.10.2021. године до 31.05.2023. године исплати појединачно опредељене износе са законском каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужилци на име месечних износа накнаде штете на име неисплаћених трошкова за долазак и одлазак са посла исплати законску затезну камату као појединачне месечне износе за период 01.10.2021. године до 31.05.2023. године. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове поступка од 58.278,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3796/24 од 03.10.2024. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиљи припадајућег износа трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, у ситуацији када се тужиља обраћала туженој захтевом за исплату предметне накнаде у новцу, а тужена јој је уплату вршила на персонализовану картицу. Нижестепеним одлукама одлучено је усвајањем тужбеног захтева. Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП, јер пресуђењем у овој парници није одступљено од судске праксе да запослени у основним и средњим школама за које се превоз плаћа из буџета јединице локалне самоуправе, имају право избора да ли ће накнаду трошкова превоза остварити уплатом месечне картице или у новчаној накнади, због чега се послодавац не може ослободити своје обавезе по том основу уплатом трошкова превоза на важећу персонализовану картицу уколико је запослени захтева исплату трошкова превоза у висини припадајућег новчаног износа.

Имајући у виду наведено, а како су нижестепене пресуде донете применом релевантног материјалног права за пресуђење ове правне ствари и указивање ревизије на постојање другачијих одлука у парницама са истим или сличним основом не указује нужно на различит правни став, јер примена права у споровима као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 02.11.2023. године. Вредност предмета спора побијеног дела је 58.950,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан

подношења тужбе, то је Врховни суд оценио да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**